

hun sig og lagde den til Side, idet hendes Ansigt igen blev alvorligt.

»Først en anden Ting, Povl! Jeg maa have snakket lidt ordenlig med dig. Ingen veed jo, hvornaar det næste Gang kan ske.«

Hun lagde sig tilbage i sin Armstol, »Rugepladsen«, som hendes Mand kaldte dette Husets eneste bekvemme Sæde, der var anskaffet udtrykkeligt af Hensyn til hende.

»Vil du sige mig, Povl — tænker du slet ikke paa at komme til en Forstaaelse med din Bror?«

»Med Johannes? Det har vi jo talt om. Nu vil vi ikke igen ind paa den gamle Historie.«

»Jo, Povl, det maa vi nu alligevel. Jeg faar ikke rigtig Ro paa mig, før I er bleven Venner igen. Det er dog altfor taabeligt, som I to har haft det med hinanden nu i hele to Maaneder.«

»Ja ja! — Hvad er det for et Brev, siger du?«

»Nej, nu skal du høre paa mig,« sagde hun, idet hun tog den Haand, hvormed han rakte efter Brevet, og holdt den fast i sit Skød. »Du synes naturligvis, at du paa din Side har strakt dig vidt, fordi du skrev til ham dengang og gjorde en Undskyldning.«

»Ja.«

»Jamen, husk dog paa, Povl, hvor meningsløst du saarede ham.«